

РЕШЕНИЕ

№ 377

гр. Варна, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 23 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Михайлова

при участието на секретаря Пламен Б. Пламенов
като разгледа докладваното от Даниела Михайлова Административно
наказателно дело № 20213110204731 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Сивинити България“ ЕООД , представлявано от К.З. в качеството му на управител, против Наказателно постановление № 03-2100029 / 23.09.2021г. на И.Д. Директора на Дирекция "Областна инспекция по труда" - Варна, с което на „Сивинити България“ ЕООД, е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 2 500 лева, на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 ал.1 от КТ.

С жалбата се оспорва фактическата обстановка, като се твърди, че при извършените проверки работника не е полагал труд и че извършените проверки са били преди започване на работното време и след неговото приключване. Поради това и се счита, че наказващият орган е направил извод за допуснато нарушение на КТ само въз основа на обстоятелството , че работника е бил заварен на територията на КК „Камчия“. На следващо място се излагат доводи, че неправилно не е била приложена разпоредбата на чл.415 „в“ от КТ и неправилно не е било взето предвид, че са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН. Поради тези и други съображения се иска отмяна на постановлението , а в условията на евентуалност- намаляване на размера на наложената санкция. Направено е и искане за присъждане на направените по делото разноски, както и възражение за евентуална прекомерност на разноските, поискани от другата страна.

В съдебно заседание , въззивната страна, редовно призована, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания. По същество адв.С. отново пледира за отмяна на постановлението, като счита, че описаното в него нарушение не е допуснато, а в условията на евентуалност- за намаляване на размера на санкцията.Отново се иска присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се явява упълномощен представител, оспорва жалбата и моли съда, да потвърди атакуваното наказателно постановление в цялост. Прави и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от **фактическа страна** следното:

На 24.08.2021г. , около 07,30ч. по повод постъпила жалба в Д „ИТ“-Варна, била извършена проверка в ресторант „Панорама“ в хотел „Лонгоз“ , намиращ се в кк“ Камчия“ и стопанисван от „Сивинити България“ ЕООД “ ООД.В обекта служителите на Д“ИТ“-Варна, една от които св. М.М., установили , че св.П,Д, работи на длъжност „готвач“.Тя попълнила декларация, в която посочила, че е с работно време от 07,00ч. до 20.00ч. Тъй като жалбата в Д „ИТ“ била по повод полагане на труд за повече от 12 часа, в същия ден, но след 20.00ч. служителите на Д”ИТ“-Варна, отново посетили обекта.В него отново се намирала св.П,Д,, която в 20.25ч. отново попълнила декларация , в която вписала, че работното ѝ време от 07.00ч. до 20.30ч. В хода на извършената проверка на инспекторите на Д „ИТ“ била представена заповед № 14/29.04.2019г. за организацията на работното време и за въвеждане на сумирано изчисляване на работното време. Установеното при проверката св. М. описала в протокол № ПР 2127806/13.09.2021г., с който били дадени и съответните предписания.

На 13.09.2021г. св.М. съставила против „Сивинити България“ ЕООД акт за установяване на нарушение за това, че в качеството на работодател е допуснал лицето П,Д,, назначена на длъжност „готвач“ в ресторант „Панорама“ в хотел „Лонгоз“ в КК „Камчия“ да полага труд в работна смяна повече от 12 часа при сумирано изчисляване на работното време. Било прието, че нарушението е такова по чл.142 ал.6 от КТ и е извършено на 24.08.2021г.Актът бил предявен на надлежно упълномощено лице, като тогава, както и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН не били направени и депозираны възражения.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение административно – наказващият орган издал наказателно постановление № 03 – 2100029 / 23.09.2021г. , с което изцяло възприел описаните в него фактически констатации, както и правната квалификация на нарушението по чл.142 ал.6 от КТ.За него, на основание чл.416 ал.5 и чл.414 ал.1 от КТ на „Сивинити България“ ЕООД

била наложена "Имуществена санкция" в размер на 2 500 лв.

В хода на съдебното следствие бе разпитан св. М.М. – актосъставител, чиито показания съдът кредитира изцяло като логични, последователни и непротиворечиви. От тях се установи, че нарушението е било установено в хода на извършената проверка по работни места. Съдът допусна до разпит и св. П.Д., чиито показания кредитира отчасти.

Съдът приобщи към доказателствата по делото заверено копие на постъпилия в Д „ИТ“-Варна сигнал, въз основа на който е била извършена проверката, както и писмо с отговор до жалбоподателя.

Горната фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на гласните доказателства по делото, както и въз основа на писмените доказателства по административно-наказателната преписка, приобщени в хода на съдебното дирене, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му, и справедливостта на наложеното административно наказание прави следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока на обжалване от надлежна страна и е приета от съда за разглеждане.

Наказателното постановление № 03-2100029 / 23.09.2021г. е издадено от компетентен орган- от изпълняващият длъжността Директор на Дирекция "Областна инспекция по труда" гр.Варна, съгласно Заповед № 0280/03.08.2010г. на Изпълнителния директор на ИА "Главна инспекция по труда". То е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, както и в едномесечния срок по чл.52 ал.1 от ЗАНН, считано от датата на съставяне и връчване на акта. Същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН., съдържа пълно описание на нарушението, датата, мястото и обстоятелствата при неговото извършване, както и доказателствата, които го потвърждават. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защитата. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. Правото на защита не е било нарушено по никакъв начин, като е реализирано в цялост чрез депозиране на жалба до въззивната инстанция. При предявяване на акта, както и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН не са били депозирани възражения, в които да са били наведени спорни обстоятелства, нуждаещи се от разследване. Поради това съдът намира, че в хода на производството не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилно административно-наказващия орган е приложил материалния закон,

като е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма. От показанията на св.М., както и от писмените доказателства по делото, по безспорен и категоричен начин се установява, че в проверения обект, със Заповед № 14/ 29.04.2021г. е било въведено сумирано изчисляване на работното време. Следващият безспорен факт, който се установява от приложените по преписката декларации е, че св.П,Д, е бил установена да полага труд на 24.08.2021г. в 07,30ч. и в 20.25ч. По този начин работната ѝ смяна е била с продължителност повече от 12 часа, с което е нарушена нормата на чл.142 ал.6 от КТ. При съпоставка на събраните по делото писмени и гласни доказателства и показанията на св.Д., съдът установи, че същите, доколкото не се подкрепят от останалите доказателства по делото, не следва да бъдат кредитирани. Свидетелката посочи, че работното ѝ време от 08.00ч. до 20.00ч., като работи два дни и два почива. Св.Д. заяви още, че при първата проверка тя е колегите ѝ само били облечени в работно облекло, но не работели, а при втората- че се е намирала в ресторанта, защото групата за хранене, която била съставена от деца, закъсняла и останала, за да ги нахранят и приберат. От съдържанието на попълнените от свидетелката декларации обаче се установява, че тя е посочила различна продължителност на работната си смяна. В първата декларация е вписала, че работи от 07.00ч. до 20.00ч., а във втората- от 07.00ч. до 20.30ч. В този смисъл остава неясно защо ако в 07.30ч. св.Д. не е полагала труд, както твърди в показанията си в хода на съдебното следствие, е вписала начало на работната смяна 07.00ч. Такова несъответствие е налице и по отношение на края на работния ѝ ден. В декларацията от 07,30ч. тя е посочила, че работи до 20.00ч. В хода на съдебното следствие св.Д. твърди, че действително е имало забавяне, но то било до 20,10ч. ., като едновременно с това в декларацията, изготвена в 20,25ч. е вписала че работи до 20,30ч. Св.М. от своя страна пък сочи, че при втората проверка се е осъществявало вечерно хранене в ресторанта и работниците са попълвали декларации един по един, за да не се прекъсва обслужването на туристите. Поради изложеното до тук съдът не кредитира заявеното от св.Д. в хода на съдебното следствие относно продължителността на работната ѝ смяна, доколкото останалите доказателства по делото са категорични за това, че същата е била над 12 часа. Не може да се приеме, че посочената в декларациите почивка от 1 час, намалява продължителността на работната смяна, доколкото по аргумент от чл.151 ал.1 и ал.2 във връзка с чл.141 от КТ, работната смяна обхваща както реално отработеното време, така и почивките, и представлява непрекъснат период от време, дефиниран като продължителност и времеви отрязък от денонощието. Т.е. в установената в чл.142 ал.4 от КТ максимална продължителност на работната смяна при сумирано изчисляване на работното време –до 12 часа, са включени освен работното време и почивките по време на работния ден. В този смисъл е и по к.а.н.д. № 2863/2019г. по описа на Административен съд-Варна. С оглед на това и съдът намира, за безспорно установено, че от страна на работодателя е допуснато нарушение на чл.142 ал.6 от КТ.

Правилно е била определена и санкционната норма, тъй като именно в чл.415 ал.1 от КТ е предвидена санкция за работодател, който наруши правилата на трудовото законодателство. В настоящият случай безспорно е, че „Сивинити България“ ЕООД е работодател, който е извършил нарушение на чл.142 ал.4 от КТ.

Съобразно установеното по делото от фактическа страна, съдът намира че не следва да се прилага разпоредбата на чл.415 „в” от КТ. Допуснатото нарушение не представлява маловажен случай, с оглед на степента му на обществена опасност. Безспорно по делото е установено, че св.Д. е полагала труд с продължителност на работната смяна над 12 часа и в този смисъл не може да се приеме, че за нея не са възникнали вредни последици. В този смисъл съдът намира, че разпоредбата на чл.415”в” от КТ, респективно на чл.28 от ЗАНН, са неприложими в случая.

При определяне на размера на наложената „Имуществена санкция ” наказващият орган обаче не се е съобразил с всички обстоятелства, визирани в чл.27 ал.2 от ЗАНН, а именно че нарушението е извършено за първи път. Действително, в Д „ИТ” е постъпила жалба с оплаквания относно продължителността на работното време, но в хода на проверката е било установено, че това касае действия на друг работодател. Поради това съдът намира, че следва да намали размера на наложената „имуществена санкция” от 2 500лв. в минималния предвиден размер от 1 500лв. Това наказание е съответно на допуснатото нарушение и ще изпълни в цялост целите на ЗАНН.

С оглед изхода на делото и съобразно направените искания, на основание чл.63 „д“ от ЗАНН и чл.143 ал.1 от АПК, съдът намира, че и на двете страни в процеса следва да се присъдят разноски. На Дирекция „Инспекция по труда“-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което с оглед продължителността на делото и неговата сложност, съдът определя като такова в размер на 80лв. В съответствие с разпоредбата на чл.78 ал.3 от ГПК, това възнаграждение следва да бъде съразмерно на потвърдената част на наказателното постановление, поради което и на Д”ИТ”-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 48лв. Разноски следва да се присъдят и на „Сивинити България“ ЕООД. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че е заплатена в брой сумата от 400лв. за процесуално представителство по настоящото дело. Тази сума не надвишава размера на възнаграждението за процесуално представителство, визиран в Наредбата за минималните размери на адвокатски възнаграждения. Поради това съдът намира, че следва на „Сивинити България“ ЕООД да се присъдят направени по делото разноски в размер на 160лв., съразмерно на отменената част на наказателното постановление.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1, ал.2 т.4 и ал.7 т.4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 03-2100029 / 23.09.2021г. на И.Д. Директора на Дирекция "Областна инспекция по труда" - Варна, с което на „Сивинити България“ ЕООД, е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 2 500 лева, на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 ал.1 от КТ, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената на „Сивинити България“ ЕООД „Имуществена санкция“ от 2 500лв. на **1 500лв.**

ОСЪЖДА „Сивинити България“ ЕООД, БУЛСТАТ 205406050 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ Варна , юрисконсултско възнаграждение в размер на 48 / четиридесет и осем / лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ Варна да заплати на „Сивинити България“ ЕООД, БУЛСТАТ 205406050 сумата от 160/ сто и шестдесет/ лв. за направени по делото разноси за процесуално представителство.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____